

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 585

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่ย้ายเลิกจ้างโจทก์มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ์กรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในเงินดังกล่าวได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคแรก ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างต้องจ่ายให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิณฑ์จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันที่เลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิณฑ์ชำระหนี้ นับแต่วันฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัส เป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหาย นับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจผิณฑ์ชำระหนี้จากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จ และออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหายฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรงกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 9 มกราคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกไปสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่ย้ายเลิกจ้างโจทก์กำหนด

ว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุด ให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่า ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไปนี้... (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดจ่ายดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปีอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง. ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543นายสมพล วรรณรัตน์โจทก์ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน)จำเลย ป.พ.พ. ม. 224 วรรคแรก ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ม. 31 วรรคหนึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ก็ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดกรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในเงินดังกล่าวได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคแรก ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างต้องจ่ายให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7 ของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัส เป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหาย นับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจ ผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จ และออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและ

ทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง (วันที่ 9 มกราคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกใบสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไปนี้... (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปีอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้นประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง.(ปัญญา สุทธิบัติ-สละ เทศราพรธรรม-รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์)ศาลแรงงานกลาง - นายชลิต จันประคับแหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือน สิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัส เป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหาย นับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จ และออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์

จึงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 9 มกราคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกใบสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไปนี้... (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดจ่ายดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปีอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้นประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง. ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543 นายสมพล วรรณรัตน์โจทก์ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) จำเลย ป.พ.พ. ม. 224 วรรคแรก ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ม. 31 วรรคหนึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ก็ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดกรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในเงินดังกล่าวได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคแรก ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างต้องจ่ายให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้

ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับ จำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวด เดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัส เป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหาย นับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลย จงใจผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จ และออกหนังสือรับรองการ ผ่านงานแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงาน หรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่ จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษา ให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่ เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวน ดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง (วันที่ 9 มกราคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออก ใบสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่ โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัย ว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้ บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และ ค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุด ต่อไปนี้... (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ใน ระหว่างผิดนัดชำระหนี้สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปีอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วน ค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้นประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้ กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่ จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่าย ค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและ เงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันที นับแต่วันเลิกจ้าง และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้อง ถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบ จ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลแรงงานกลาง.

องค์คณะ

ปัญญา สุทธิบดี · สละ เทศร่ำพรรณ · รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3476/2543>